

Doble abismo

MARTA GINEBRA DOMINGO

Enganyada. Frustrada. Presa del pànic. Aquestes són les principals sensacions que omplen el meu cos, a mesura que, pas rere pas, m'acosto cada vegada més a la vora del precipici. Quan estic tan sols ja a un pas, giro el cap lentament i miro enrere. M'havia proposat no fer-ho, però el cert és que estic esperant desesperadament que arribi algú que vulgui aturar el que em proposo fer. Però no arriba ningú, i em noto els ulls humits. Els tanco ben fort, contribuint a fer que la llàgrima que està naixent de les meves parpelles regalimi galta avall.

Recordo què m'ha portat fins aquí. Realment, hi ha cap motiu? Una millor amiga que fa molt de temps que ja no ho és, una parella de la qual vertaderament no estic enamorada, uns pares que mai m'han comprès, un grup d'amigues superficials, la societat consumista, el tercer món, les guerres, les injustícies. La indiferència. Hi ha tants motius que em poden haver fet arribar a la conclusió que marxar discretament seria la millor solució! Ara, el més significatiu em sembla que és la indiferència. La indiferència de tot el que faig. Tinc l'estranya sensació que tot el que faig és perquè ho decideixo així. Ho decideixo així com ho hauria pogut decidir d'una altra manera. M'importa res del que faig? Res del que mai hagi fet? Potser el que passa és que,

com que sempre han decidit per mi, jo ja no sé què vull, i me n'he cansat. N'hi ha que intenten canviar el món. Es queden en l'intent, això és evident, o potser alguns arriben a creure que han fet alguna cosa per la humanitat. Però no ens enganyem. Jo no sóc així. No he intentat canviar el món: he deixat que el món em canviés a mi. En lloc de rebel·lar-me, he decidit abandonar-lo. En realitat, tothom troba normal abandonar una cosa que no t'agrada. De petita, vaig anar a classes de pintura durant una temporada. No em feia el pes, de manera que vaig decidir deixar-ho i provar alguna cosa nova. Ningú ho va trobar estrany, i vaig continuar experimentant. Més endavant també vaig fer bàsquet, tennis, patinatge i teatre. Res era per a mi, així que vaig anar abandonant una cosa rere l'altra. Tothom ho va entendre. Per quin motiu no haurien d'entendre, ara, que aquesta vida no és per a mi? No puc entrar al seu joc: em resulta impossible.

Tota la meva vida ha sigut una mentida. En realitat, la de tota la humanitat ho és. Bé, potser una mentida és un eufemisme, més aviat ha sigut una història. Una història que, fins fa molt poc, m'he estat creient. Una història que molta gent mor encara creient-se. Una contradicció, una hipocresia.

Fins fa dues setmanes, no vaig començar a plantejar-me la meva vida. Sempre havia estat dirigida per algú altre, com arrossegada per un corrent molt fort. Però començava a notar que m'estava ofegant.

“Carla”, em cridava la mare, el matí de diumenge de fa dues setmanes. “Carla, afanya't, que farem tard a missa.”

Jo agafava el mòbil de sobre la taula de l'habitació, me'l posava a la butxaca i tot seguit sortia amb la jaqueta a la mà. Un cop el pare, la mare, i jo érem al cotxe, no teníem gaire tema de conversa. Jo tenia temps per pensar. Cada diumenge escoltava a missa sermons similars, pregàries idèntiques i càntics solemnes. Sempre m'havia semblat que als meus pares se'ls escapava l'essència d'allò que em volien ensenyar. Se'ls escapava el missatge: no havien sabut relativitzar. Acostumats a seguir unes doctrines, a no pensar gaire en les seves accions, sempre amb la seguretat que eren correctes. Educar la seva filla va ser una cosa monòtona. Una cosa que va convertir la seva filla en algú monòton. Jo sempre havia cregut. Cregut i callat, això és el que m'havien ensenyat. Somriu quan toca. Saluda quan toca. Posa bona cara si fa falta. Vesteix bé. Sigues solidària. No parlis malament dels altres. També m'havien ensenyat a no preguntar. No qüestionar, no donar mala imatge. Les coses són d'una manera perquè sí, i no cal buscar-hi més explicació.

Jo no tenia dret a preguntar segons què. Mai havia preguntat o comentat res obertament als meus pares, i em sembla que ells no s'adonaven de fins a quin punt em sentia oprimida. De totes maneres potser sí que se n'adonaven. Quan més petita havia fet alguna insinuació, preguntat alguna cosa fora del corrent, el pare somreia i em deia que tenia el cap ple de pardals. La mare tampoc hi donava importància, però ni tan sols li feia gràcia. Consideraven una immaduresa plantejar-se segons quines coses i, en

conseqüència, em consideraven una nena immadura que calia educar en la virtut de l'obediència; havia d'aprendre a comportar-me de manera adequada, tot i que no era necessari que entengués el perquè.

Aquell dia, al tornar de missa, vaig anar directament a la meva habitació. Vaig seure damunt del llit, aquell llit en el qual havia perdut la virginitat. No sabia per què l'havia perdut; en certa manera només ho havia fet obeïnt unes directrius potser encara més marcades que les dels meus pares a la meva edat. Les dels meus amics. Per què no fer-ho? Ja tenia disset anys. La pregunta que m'hauria hagut de plantejar quan ho vaig fer, però, era més aviat: per què fer-ho? En aquell moment, vaig rebre un missatge. Era la Maria, per si volia sortir una estona.

Vaig arribar al parc on sempre quedàvem, i vaig trobar-hi la Maria, amb la Laura i la Cristina. La Laura sempre havia estat la meva millor amiga. Els nostres pares es coneixien i sempre havíem estat similars. La diferència era que la Laura de seguida va entrar al joc dels seus pares i del seu entorn, i jo mai vaig acabar d'entendre'l. Tot i així érem amigues. Ho havíem estat durant molts anys, sobretot quan de petites no havíem de preocupar-nos per certes coses. De totes maneres, des que havia arribat la Maria, la Laura i jo ja no havíem tornat a tenir la mateixa relació. La Maria aclaparava tota l'atenció, aparentment de manera involuntària, és clar, cosa que jo no podia assegurar. No podia suportar que jo i la Laura fóssim més amigues entre nosaltres que amb ella; per tant, va començar a actuar

com si fos un eix de connexió entre la Laura i jo. Com si fos imprescindible, cosa que evidentment no era, perquè havíem estat tota la vida sense ella. La Cristina, per la seva banda, era molt innocent. Li agradava molt la roba: això era l'únic que veritablement li feia perdre el món de vista. La resta era secundari. No pensava gaire, tampoc era gaire intel·ligent, cal dir, però mentre anés sempre ben vestida, maquillada, i sortís amb nosaltres, ja li estava bé. No necessitava sentir-se especialment valorada, ni que confiéssim especialment en ella. Ella tampoc ens explicava les seves coses, tot i que sospitàvem que això era bàsicament perquè no tenia coses per explicar. Vivia en un món molt buit, com en realitat totes nosaltres, encara que ens convencíem mútuament del sentit de les nostres vides. Sobretot des que els seus pares s'havien separat, la Cristina encara vivia en un món més buit. No va plorar aquesta separació, almenys no que nosaltres arribéssim a saber, i senzillament se la va prendre amb humor. A la Cristina semblava que res la preocupés. Justament per aquest motiu, s'ho prenia tot amb humor. S'estimava la seva mare, ens estimava a nosaltres, però no hi havia masses coses importants a la seva vida. I les que ho eren, ho deixaven de ser quan la Cristina hi posava la seva pinzellada d'humor.

Totes érem educades, i ens divertíem juntes. Jo i la Laura vam arribar a parlar de coses interessants, però ja feia molts anys que no ho fèiem. Més o menys des que la Maria va arribar a l'escola i, agafada de la mà de la Cristina, a qui no li va costar de dominar, va proposar-se decididament

que es faria amiga de la Laura i meva. Fa dues setmanes m'hauria sorprès a mi mateixa, parlant tant durament de les meves amigues. Ara, però, si tot allò ha tingut prou força per fer-me caminar descalça sobre la freda pedra d'aquest mirador del qual estic disposada a saltar, ja no em sorprèn res.

Va ser aquell dia, el diumenge de fa dues setmanes, que em vaig adonar que en realitat detestava la Maria. Era igual o pitjor que els meus pares. Era una manipuladora i, sobretot, era una egoista. Em va estranyar, ja que portàvem ara ja forces anys sent amigues, sortint juntes, compartint converses banals i escoltant les nostres històries amb nois. De totes maneres, sempre hi havia hagut alguna cosa en la Maria que no m'havia acabat de convèncer, i tot i que portàvem anys tenint el mateix tipus de relació que amb la Laura, no la vaig arribar a considerar mai una de les meves millors amigues. La Maria tenia actituds que em feien vomitar, actituds interessades. El motiu pel qual la majoria de gent no s'adonava de la vertadera personalitat de la Maria era que la majoria de gent són com la Maria. Cadascú en graus diferents, però la veritat és que la societat sencera és egoista. Egoista i hipòcrita, just tal com la Maria. La raó principal per la qual jo sentia ressentiment cap a la Maria, doncs, no era que ella també fos així, sinó que tenia la sensació que la Maria se n'adonava. Se n'adonava i ho fomentava. Tots tenim defectes, i jo no sóc ningú per jutjar-los. Jo mateixa sóc més conscient que ningú d'aquests defectes i per això sóc ara on sóc. Per això estic a

punt de posar final a aquesta vida que he estat vivint fins ara, que tenia més mentida que veritat. Però per a la Maria aquestes actituds no eren un defecte, sinó un dret. Per ella, els que neixen pobres són pobres, i els que neixen rics són rics, i per molt “desafortunat” que sigui, ella no ho podia canviar, de manera que... per què hauria de privar-se ella de la vida de rica que es podia permetre? Una actitud repugnant, al meu parer. El problema era aquest: que la Maria ho donava a entendre obertament, però la major part del primer món pensa el mateix. Senzillament es preocupen de tapar-ho amb un vel fi perquè se’ls pugui qualificar de solidaris i bones persones. Així eren els meus pares. Portava anys consentint actituds, pensaments i ideals que em repugnaven, per part de tots els que m’envolten, i mai m’havia plantejat seriosament que podria no acceptar-los. Fins fa dues setmanes.

Caminant cap a les meves amigues, la Maria es va avançar i va venir a abraçar-me, tot dient: “Carla, demà després de classe em podríeu acompanyar a mirar roba; ara ho estàvem parlant. Què et sembla?” Jo era la que posava més mala cara sempre que ens volia arrossegat a mirar roba, però de tant en tant acceptava acompanyar-la, ja que ella, en certa manera, em feia sentir amb l’obligació de fer-ho. Això, és clar, no ho pensava aquell dia, sinó que és un pensament que vaig estar madurant durant les següents dues setmanes. Aquell dia, doncs, diumenge, vaig decidir assentir amb un lleuger cop de cap, i no oposar resistència.

Aquella nit, quan vaig arribar a casa, el meu pare estava mirant les notícies. Vaig asseure'm amb ell al sofà i vaig centrar la meva atenció a la televisió. Tot eren desgràcies, per variar. Concretament, estaven donant informació de darrera hora sobre la rebel·lió d'Egipte. Com que d'aquell tema, que feia uns quants dies que sortia a les notícies, no n'havia arribat a parlar amb els meus pares ni amb els seus amics, m'havia permès el luxe de formar-me'n una opinió pròpia. Estava força segura que jo personalment donava suport a la revolta, ja que el dictador d'Egipte no governava justament, i no defensava la classe treballadora ni els pobres. Jo no hi estava d'acord, ja que, segons el que jo trobava raonable i m'havien ensenyat, tots ens havíem d'ajudar: tant de bo ningú passés fam ni tingués una baixa qualitat de vida. Jo trobava que havia de donar suport a la revolta, i esperava que tingués èxit. Per això em va sobtar el que va dir el meu pare a continuació, i va ser una de les coses d'aquell diumenge que van fer-me començar a plantejar les coses a partir de les dues setmanes següents. No només em va sobtar pel contingut de les seves paraules, sinó pel deix de menyspreu a la seva veu: "Aquesta gent només busquen cridar l'atenció, trencar l'ordre natural de les coses." Em vaig girar cap a ell bruscament, i el vaig interrogar amb la mirada. Esperava una explicació després d'aquella afirmació, com sempre. Però aquella nit no n'hi va haver, d'explicació. El meu pare estava cansat i em va respondre de mala gana: "Això són les religions estranyes que tenen allí." A vegades tenia sentiments contradictoris,

ja que els meus pares m'ensenyaven a ser amable, a sacrificar-me i a no fer patir els altres, i n'estaven convençuts, però a l'hora de la veritat tenien actituds molt poc cristianes. Però, és clar, jo encara era una adolescent immadura, i aquestes coses no les entenia.

Després de sopar em va trucar, com cada nit, el Daniel. Moltes vegades no tenia ganes que em truqués, perquè havia d'estudiar, volia llegir, mirar la televisió o anar a dormir directament. D'altra banda, però, a vegades tan sols no tenia res a dir-li, o ganes de parlar amb ell. De totes maneres, gairebé sempre permetia que em truqués, xerrava amb ell durant una estona i després penjava amb l'excusa d'estar cansada. Això és el que vaig fer aquella nit. Em vaig posar a dormir vora les onze, sabent que m'hauria d'aixecar a les set del matí per començar la rutina de cada dia. Així, doncs, al cap de vuit hores de son, sense obrir els ulls, vaig allargar la mà cap al mòbil que produïa un so estrident que em servia d'alarma per despertar-me. La meva nit havia transcorregut sense adonar-me'n, sense somnis, com sempre. Un cop apagat, vaig remugar, vaig entreobrir els ulls i em vaig dirigir cap al lavabo a les palpentes. Vaig obrir l'aixeta d'aigua calenta de la dutxa, i la vaig deixar rajar mentre ventilava l'habitació, agafava els texans i la camisa que em pensava posar, i em dirigia una altra vegada cap al bany. Pensant que l'aigua ja era calenta, em vaig posar sota el raig, i vaig fer un moviment bruscat per apartar-me'n quan vaig constatar que, de fet, no: l'aigua encara no era calenta. Em vaig obligar a situar-me sota el raig de totes maneres,

per ajudar a despertar-me. L'aigua estava molt freda, però al cap d'un parell de minuts ja va anar agafant escalfor. A mesura que l'aigua em regalimava pel cos, vaig estar reflexionant sobre la quantitat de gent que no podien gaudir d'una dutxa d'aigua calenta. No em referia a l'altra punta del món, ni tan sols a un continent o país diferent, sinó al nostre. També, evidentment, mirant més enllà, pensava en la quantitat de gent que només es podia rentar un cop per setmana per no malgastar aigua, que no tenien aigua corrent o ni tan sols prou aigua per beure. Després vaig pensar en la Maria, i em van venir ganes de girar-li la cara. Vaig apressar-me a sortir de la dutxa.

Caminant cap a l'escola, vaig mirar al meu voltant. Vivia en una ciutat bonica, amb parts noves i parts més antigues, i durant els vint-i-cinc minuts que durava el trajecte cap a l'escola a peu, la travessava gairebé tota. Mentre caminava i observava el meu voltant, esperava trobar-hi alguna cosa que em cridés l'atenció. Aquell dilluns em sentia amb ganes de fer qualsevol cosa. Tenia ganes de trencar l'ordre establert, però d'amagar el cap sota l'ala a continuació. Sentia impulsos de rebel·lió, però no em creia prou forta per seguir-los, i per després plantar-los cara. Déu n'hi do la quantitat de persones que caminaven pels carrers de Bolavella, tan d'hora. El cert és que Bolavella havia anat creixent molt, i s'havia convertit en una ciutat força activa. Gent pujant i baixant del transport públic, autònoms i executius encorbatats caminant a tota pressa pels carrers en direcció al centre de la ciutat, alumnes en grups o sols

dirigint-se cap als centres educatius; el futur de la ciutat, el futur del país, el futur de la humanitat. Vaig decidir fixar-me més en aquests joves que, adormits, s'apressaven per no arribar tard a la seva primera classe de les vuit del matí. La majoria tenien la mateixa pinta: les noies texans, jerseis de llana o cotó, i unes botes o botins; els nois, tots amb texans, i la majoria amb dessuadores de colors vius i unes bambes als peus. Tots iguals, com un ramat d'ovelles. La veritat és que quan aquest pensament em va assaltar la ment, vaig baixar la vista per veure com anava jo vestida. Em podria haver confós amb aquells joves fàcilment. Duia uns texans, una camisa i un mocador per tapar-me el coll. Unes botes camperes i una caçadora de pell, i a l'esquena la motxilla de marca amb els llibres de l'escola religiosa on assistia. A vegades m'hauria agradat anar en una escola pública, conèixer gent de procedència diversa, i no em refereixo a gent de diferents classes socials, que també, sinó a immigrants. I, és clar, els meus pares no eren racistes, però no els feia gràcia que m'ajuntés amb aquella mena de gent. No m'ho van haver de dir mai, prou que ho sabia jo. I, evidentment, jo hi estava d'acord. Bé, en realitat mai m'havia parat a pensar-ho. Hi estava d'acord, jo? En aquell moment i capficada en els meus pensaments, vaig xocar amb un noi una mica més gran que jo. Gairebé vaig caure d'esquena, pel pes de la motxilla, però el noi em va aguantar amb força. Tot i que el xoc havia estat culpa meva, el noi es va disculpar nombroses vegades. El vaig mirar, i vaig constatar que era de fora. "Ha sigut culpa meva, ho sento

i gràcies”, li vaig dir, tímidament i avergonyida. A continuació, li vaig adreçar un somriure generós, ja que en certa manera em sentia culpable per aquells pensaments que havia estat tenint just abans, i tenia la sensació que a través de la meva mirada aquell noi podia advertir que jo havia estat pensant que no em feia gràcia aquella mena de gent. El noi, però, no devia notar res, perquè em va respondre amb tota naturalitat: “No et preocupis, com et dius?” El seu atreviment va ser una cosa que em va sorprendre. Així es deu conèixer la gent normal a la ciutat, així deuen començar les relacions, amb voluntat de conèixer-se. Les meves relacions estaven restringides a un altre nivell, és clar, i no les començava d’aquella manera. No hi tenia experiència, i en realitat em sentia com si estigués fent alguna cosa malament, així que només vaig xiuxiuejar, en veu molt baixa: “Carla”. Ell em va allargar la mà teatralment, i va agafar-me la meva. Una altra cosa que em va sorprendre va ser que la seva pell lleugerament torrada fos tan bonica quan li impactaven els rajos solars. Es va acostar la meva mà a la boca, a mesura que jo m’anava escandalitzant, i just després que me la besés lleugerament, la vaig apartar amb un moviment bruscat. Ell em va mirar interrogant, esperant quina seria la meva següent reacció. Tenia la sensació que m’havia d’allunyar ràpidament d’aquell noi, i que si algú em veia parlant amb ell, no s’ho prendria precisament bé. Vaig disculpar-me dient-li que havia d’anar cap a l’escola, i ell, visiblement decebut, es va apartar i em va deixar passar.

Dins del meu cap van començar a bullir diferents pensaments. No solament diferents entre ells, sinó diferents respecte dels que sempre havia tingut. Aquella topada m'estava fent pensar, pensar per mi mateixa, un art que feia temps que no practicava.

El dia escolar va passar a tota pressa. No vaig xerrar gaire. És clar que mai ho feia. Jo no era parladora, perquè feia anys que m'havien ensenyat que a vegades era millor callar que dir coses innecessàries, i aquelles coses de les quals estava autoritzada a parlar mai m'havien causat gaire interès. A les cinc, com cada tarda, m'estava esperant el Daniel. Ell tenia un parell d'anys més que jo, i estava estudiant a la Universitat Privada de Bolavella. Estudiava medicina, i els meus pares n'estaven molt orgullosos. El Daniel era un encant. Era atent, educat, afable i detallista. També era força ambiciós, cal dir, i quan venia a casa es passava més estona fent plans sobre el meu futur amb els meus pares que amb mi mateixa. Quina carrera estudiaria, on, si voldria anar un temps a l'estranger per a millorar el meu anglès i el francès... El Daniel tenia els seus defectes, i per mi el més gran és que formava part d'aquell joc que jo havia començat a detestar. Però, per sobre de tot, el Daniel m'estimava, i per això estava amb ell. Pel que feia a mi, tenia clar que no n'estava enamorada. No me'n vaig haver d'adonar aquell dia, ni les dues setmanes següents. Això ho havia sabut des del principi, des que vam començar a sortir. Amb el temps, li havia anat agafant afecte, i el cert és que podia dir que me l'estimava. Ara, estar-ne

enamorada? No, i ara! Això ho havia deixat feia temps. Només havia estat enamorada una vegada, d'un noi meravellós. Aleshores tenia catorze anys. Ell m'omplia. Només veure'l el primer dia, me'n vaig enamorar. Tenia una manera de caminar, de parlar, de somriure, que m'emocionava. Parlava de coses intel·ligents, coses interessants, semblava que de debò s'adonés del que passava al seu voltant, que ho observés. Em deixava embadalida. Tenia setze anys: ens portàvem els mateixos anys que amb el Daniel. Es deia Àlex. El vaig conèixer un dia que va venir a buscar la seva germana a l'escola amb la moto. La seva germana anava a la meva classe, es deia Míriam, i justament estava parlant amb mi quan va arribar. L'Àlex va aparcar la moto, i es va dirigir cap on érem nosaltres, somrient: "Míriam, si m'haguessis dit que éreu dues, hauria trobat una altra manera de venir a recollir-vos. Ara només m'he n'hi cap una, a la moto, així que ho sento, hauràs de trobar una altra manera de tornar." La Míriam va riure. Coneixia molt bé el seu germà i sabia que feia broma, però que alhora parlava seriosament. Si una cosa tenia clara era que hauria de tornar caminant cap a casa, perquè el seu germà s'havia fixat en mi, de manera que es va unir a un grup de noies de la classe, i va marxar saludant-me amb la mà. Jo, per la meva banda, em vaig ruboritzar: "Quin atreviment!", pensava. "Què dirà la mare si pujo a una moto, i a més d'un desconegut?" L'Àlex em mirava somrient, esperant que digués alguna cosa. Tenia moltes ganes de conèixer-lo, d'anar amb ell, i vaig pensar que en realitat no

era un desconegut. Totes les famílies que duïen les nenes a la meva escola es coneixien, i de ben segur que la meva mare no hi tindria res en contra. Vaig alçar la vista, i l'Àlex m'estava fitant: "Així què, senyoreta... m'acompanyaria a fer un tomb?" Vaig vestir-me amb el meu millor somriure, i vaig assentir. L'Àlex va assenyalar una direcció, i vaig estar contenta que en realitat no tingués intenció d'agafar la moto. Va ser una tarda meravellosa. L'Àlex irradiava seguretat, em feia sentir bonica, m'explicava coses, parlava sense parar, i jo al seu costat també. No em feia vergonya, i per primera vegada a la vida sentia que podia parlar de coses que eren fora del guió, que no hi havia tabús, i que tot el que digués, l'Àlex ho podia entendre. Després d'aquella tarda, sentia com si ja conegués l'Àlex de tota la vida, tot i que el que no havia canviat era la petita pressió al pit que sentia cada vegada que es dirigia a mi, que em mirava amb els seus ulls platejats, o que em fregava lleugerament la pell. Vam intercanviar els números de telèfon mòbils, i a partir d'allí va començar tot. Em sentia com un punt brillant enmig de l'univers cada vegada que ell em rodejava amb els seus braços: jo, tan petita; ell, tan càlid. Era com una explosió d'afecte, tan insignificants individualment i tan necessaris l'un per a l'altre. Cada matí em despertava pensant en ell, esperava que fossin les cinc per estar amb ell, m'encantava passar hores i hores xerrant amb ell, fent-li petons, mirant-lo als ulls i dient-li l'important que era per a mi. No havia sentit res semblant mai a la meva vida i, en realitat, mai ho he tornat a sentir. Aquell desig,

aquell amor que m'emborraxava, aquell sentiment que res m'importava mentre estigués amb ell. Ell m'ajudava a ser jo mateixa, em donava ànims, m'estimava. Em cuidava cada dia, em protegia. L'estómac em feia un sotrac cada vegada que el veia, fins i tot després de mesos i mesos al seu costat. No me'n cansava, se'm feia impossible. Qualsevol petit contacte amb ell es convertia en el millor del dia, ho hauria deixat tot per ell, ho hauria fet tot per ell, no tenia por de res. No volia res més que a ell, era especial. Jo per a ell, i ell per a mi. Ell em donava forces, era emprenedor, valent, agosarat. Tenia grans expectatives, mirava lluny. Moltes vegades es referia a la societat en què vivíem, l'entorn en què ens movíem, com si fos una presó. Jo l'escoltava amb atenció, considerava que el que deia tenia sentit! Però mai vaig passar d'allí: no hi vaig saber veure res més profund que paraules buides. Suposo que l'Àlex era el que es podria considerar un rebel. Rebutjava els diners dels seus pares, i es negava a vestir-se amb la roba cara que aquests li compraven. L'Àlex havia trobat una feina de cap de setmana, i vestia com li venia de gust. A ell li agradaven els texans desgastats i les bambes blanques. Tot li quedava bé. El nostre idil·li va durar poc més d'un any. Mai vaig acabar d'entendre per què es va acabar, cosa que m'ha continuat turmentant fins al dia d'avui. L'Àlex va marxar. Va fer disset anys, i va decidir que volia estudiar art. Era molt bon dibuixant, sabia transmetre't igualment sentiments i emocions a través dels seus dibuixos com a través de les seves paraules. Quan l'Àlex va marxar, els meus pares ja

portaven mesos dient-me que no els agradava que em veiés amb ell. “És bon noi, sí”, deien. Però volien dir: “No veus que s’està tornant un eixelebrat? Un somiatruites? Aquest noi ja no et convé!”

L’Àlex m’ho comentava, els seus pares pensaven igual. Deien que deixés de fer tonteries, que no eren més que bestieses d’adolescent. Els seus pares volien que estudiés enginyeria, i van intentar-ho durant força temps. Però l’Àlex no cedia. Els menyspreava. L’Àlex estava fart de les convencions socials i de no poder fer el que li agradava. No parava de dir que això era el que havien intentat els seus pares tota la seva vida: fer-lo entrar en el seu joc. I que no ho aconseguïen. Que n’estava fart, que no el farien canviar d’opinió, i que volia ser lliure. Lliure per estudiar el que volgués, per ser el que volgués a la vida. Lliure! Lliure per ser qui ell volgués, no qui els seus pares decidissin que havia de ser. “Tant me fot!”, deia sovint. “M’és igual el que ells vulguin, per què volen que estudiï enginyeria? Només per poder dir com n’estan, d’orgullosos, del seu fill!” “Però que no ho veus, Carla? A tu també t’estan manipulant els teus pares.” Finalment, els seus pares van posar-li un ultimàtum. Si el que volia era estudiar art, no seria pas finançat per ells. L’Àlex sempre havia sabut que aquell dia arribaria, i va decidir marxar. Marxar i perseguir el seu somni. Segons ell, jo també era el seu somni. Tenia dos somnis, i se sentia molt frustrat d’haver de renunciar a un d’ells per culpa dels seus pares, o dels meus. Ell era conscient que jo no el podia acompanyar: jo només tenia quinze anys, i els

meus pares mai m'haurien deixat anar amb ell. És cert: va poder més el seu desig d'alliberament que l'amor que sentia per mi. No el culpo. Jo tampoc vaig tenir prou força per seguir-lo, encara que ho hauria fet simplement si ell m'ho hagués demanat. Només que ell m'ho hagués demanat. Però ni tan sols ho va fer, i mai vaig acabar d'entendre per què. Jo no compartia el seu desig de fugir. Al cap i a la fi, els meus dies eren plens de color, i veritablement no trobava que aquesta opressió de la qual ell parlava fos tan repressiva. El que no vaig pensar era que els meus dies eren plens de color a causa d'ell, i que un cop va haver partit els meus dies van caure en la més profunda grisor i amargor. Ara que m'ho miro amb perspectiva, em penedeixo tant de no haver marxat amb ell, de no haver-hi insistit més, de no haver-lo entès més. Jo pensava que una cosa tan gran només podia ser mútua. Durant els dos anys següents, vaig retreure'm cada dia aquesta pèrdua. Al principi molt més dolorosa, després no tant. Fa uns quants mesos vaig accedir a iniciar una nova relació, per satisfacció dels meus pares. L'escollit era el Daniel, fill d'una família molt amiga de la meva. Passar moments amb ell era agradable, era una bona persona. Tot i així, sé que mai n'he estat enamorada. A vegades em pregunto si l'amor existeix, però llavors recordo els meus dies amb l'Àlex i, encara que tenia quinze anys, sé que en vaig estar molt enamorada. Perquè si allò que vaig sentir per l'Àlex no era amor, aleshores, què és amor? Aquella estima tan enorme, aquell descontrol, aquella entrega, allò era amor. I és una cosa que mai he

arribat a sentir pel Daniel. Tota la meva vida abans i després de l'Àlex va ser monòtona, ha estat monòtona. Ell va ser com una ventada fresca que va entrar per la finestra d'una revolada en el moment menys esperat.

Vaig haver de contenir una llàgrima que es debatia per brollar-me de l'ull, per trobar el seu camí lluny d'aquells ulls enamorats. Sí, encara n'estava enamorada, de l'Àlex, però ell ja no hi era. Era com si hagués desaparegut. No hauria sabut on trobar-lo, i ell de ben segur que ja havia estat amb moltes altres noies i només pensava en la nostra relació com en un enamorament adolescent, una cosa passatgera. Per a mi, però, era una cosa permanent. Sempre li guardaria afecte encara que ja no hi fos, i mai li podria tenir rancúnia per haver-me deixat. Me l'estimava, però havia de superar-ho i mirar endavant, on m'esperava el Daniel. On a les cinc, com cada tarda, m'esperava el Daniel.

“Carla, afanya't, que la meva germana té el concert d'aquí mitja hora.” La germana del Daniel era un any més petita que jo, i tocava el violí. La veritat és que ens havíem fet amigues, ens coneixíem de feia temps, ja que els nostres pares eren amics i encara ens havíem fet més amigues des que jo havia començat a sortir amb el Daniel, perquè així havia de ser. Era simpàtica, però tampoc gran cosa. No passava grans moments al seu costat, ni em divertia excessivament. Era el de sempre. Les úniques persones amb qui havia fet coses diferents, perquè em venien de gust, havien estat l'Àlex i la Laura de feia anys. Amb la

Laura d'aquell dilluns ja no. Aquell dilluns la Mònica tenia un recital de violí, i el Daniel donava per suposat que em feia molta il·lusió anar-hi. Els seus pares també hi serien, i per acompanyar-los, ja que jo estava sortint amb el seu fill, també els meus. La veritat és que no m'importava gens el concert de violí de la Mònica. A vegades sentia llàstima per la gent que m'envoltava. Jo havia tingut la sort de trobar-me amb l'Àlex, que m'havia obert una mica els ulls, però els altres? Potser no havien tingut aquesta oportunitat, i s'havien de veure obligats a viure amb algú com el Daniel la resta de la seva vida. Esforçant-se a no sortir mai despenjats, que no es digués res dolent d'ells, que es comentés com n'eren, d'agradables, de solidaris i d'enrotllats.

Aquella nit de dilluns de fa dues setmanes vaig anar a dormir sense sopar. No em trobava gens bé. Em feia mal la panxa, havia estat pensant massa coses. Era molt més fàcil callar i obeir, no pensar. "Però potser aquesta no és la vida que jo vull seguir. Per què m'ho plantejo? Mai ho he fet, i no m'ha anat tan malament. Però ara no trobo que jo encaixi en aquest trencaclosques del qual les peces ja han estat triades. No confio en mi mateixa, sé que estic decebent els del meu voltant, i a mi mateixa també, tot i que per motius completament diferents. Tots pensem que no puc amb el que em passa, que no hi arribo, que vull controlar-ho tot i no puc, que me n'estic anant. Ara, el meu motiu de decepció és que no sóc capaç de fer-ho d'una manera que pugui quedar-me tranquil·la. No sóc prou forta.

El dels meus pares i els meus amics és que ho estic fent. Que m'estic rebel·lant, que vull cridar prou! Que ja no confio en ells, ni en mi mateixa, que no deixo que m'ajudin o que em donin suport, ni tan sols que em demostrin la seva estimació. No ho puc permetre, però, perquè si els deixo fer sé que em convenceran perquè torni a ser la d'abans, és a dir, una titella a disposició seva. Sé que la seva manera d'ajudar-me serà fent-me sentir malament amb mi mateixa, expulsant-me aquestes idees del cap, i no vull! És el que li van intentar fer a l'Àlex. M'he tret una bena dels ulls, i no vull que me la hi tornin a posar, encara que això seria més fàcil per a mi. No vull viure d'una manera més senzilla. Vull viure de la millor manera. No vull viure. No vull tornar a caminar a les fosques! Era per això que em feia mal la panxa, perquè estava retenint tot allò que no volia treure a fora.

No volia treure a fora que em feia fàstic la societat. Que em feien fàstic els meus pares, que em feien fàstic els pares del Daniel, que em feien fàstic el Daniel i la Mònica, que em feien fàstic la Laura, la Cristina i sobretot la Maria. Que em feia fàstic l'Àlex, per haver-me abandonat. Per no haver-me alliberat aleshores. Que jo no ho veiés no volia dir que no fos real, i ell no m'hauria hagut de deixar a la gola del llop. Però, és clar, el que em feia fàstic de veritat era que no hagués volgut que marxés amb ell, que no m'ho hagués demanat, que no m'hagués estimat, o que jo no ho hagués arribat a saber mai del cert. Em feien fàstic els meus professors, les nenes petites que tot just començaven l'escola,

els nens i joves que veia pel carrer, intentant de totes les maneres possibles ser el centre d'atenció.

Així, doncs, durant les dues setmanes següents vaig estar covant el desig de fugir. Però per anar on? És per això que em trobo on sóc ara mateix, perquè em sembla el lloc més sensat per marxar. Aquests centenars de metres que davallen sota la meva mirada em fan por, m'aterreixen. Però el que tinc a l'esquena encara me'n fa més, de por.

La meva vida no té sentit. No sóc important per a ningú. Però ni jo, ni ningú, encara que s'ho pensin. No, l'única persona per a qui em vaig acostar a ser important va ser l'Àlex, i ni tan sols ho vaig ser prou per mantenir-lo al meu costat. No, les persones som fàcilment substituïbles. Som estúpides, no ens entenem. Potser els pares ploraran la meva absència durant una temporada, però no durarà. L'únic que potser els farà ràbia serà no trobar el meu cos, no poder fer-me un funeral com Déu mana, al qual, evidentment, haurien assistit les millors família de Bolavella i voltants. Estic segura que la cara de llàstima la faran a la perfecció. La mare potser deixarà que se li escapi alguna llàgrima i tot, per deixar notar com n'està, d'afectada. Estic farta de patir, de viure en un món buit, d'haver-me d'esforçar per ser qui no sóc, d'haver d'aguantar la hipocresia de la qual tothom participa. Potser això és una crida de socors, potser espero que canviï alguna cosa en un futur, potser només és desesperació, desig de fugir.

Recordo una vegada que el meu avi em va dir una cosa que m'ha tornat a la memòria aquests dies. Hi he estat

donant voltes, repassant les seves paraules: “Mira, Carla —em va dir—, si tu et dirigeixes a un home i li dius: si pitges aquest botó, s’ingressarà un milió d’euros al teu compte però es morirà algú de Bolavella. Et dirigeixes a un altre i li dius: si pitges aquest botó, s’ingressarà un milió al teu compte, però es moriran tres-cents xinesos. No tinguis cap dubte que tothom pitjarà sense vacil·lar el botó dels xinesos, i que segurament no ho faran si només tenen la possibilitat de pitjar el del bolavellenc.” Durant els disset anys que he viscut he après que la vida d’un ric té més valor que la d’un pobre, i jo no estic disposada a viure així. He viscut injustícies, de manera més i menys directa, però sempre llunyana. És fàcil distanciar-me de les injustícies, quan no m’interessa alguna desgràcia, n’hi ha prou d’apagar la televisió o tancar el diari. De totes maneres, això no és tan fàcil per a tothom, ja que n’hi ha que es veuen obligats a recordar aquesta realitat cada dia. I jo, que visc una vida tan fàcil... No sóc capaç de ser feliç. No en sóc capaç. Per això sóc aquí, entre altres motius. No sóc valenta pel fet de ser aquí disposada a posar fi a la meua vida, sinó que més aviat els valents són els que tenen prou sang freda per continuar vivint en el món actual.

Estic disposada a saltar. Podria no fer-ho. Una altra vegada la indiferència. Vull posar-hi fi avui mateix. Realment, la vida és inestable. No té sentit que les persones que vivim en un mateix hàbitat ens perjudiquem hipòcritament els uns als altres. Ens destruïm. Gaudir de la vida, gaudir-ne com fan les meves amigues, gaudir-ne com fan els meus

pares quan surten a sopar... És veritablement gaudir de la vida? O no és res més que el benestar artificial inculcat per la societat, aconseguit a base de trepitjar les persones del voltant? Els meus pares em dirien: “Tant fa.” Però la veritat és que no tinc aspiracions, jo mateixa, com a persona. Estic atrapada. Atrapada en un cercle de gent que comparen les seves vides, un cercle de gent incompetent que es barallen per ser més normals els uns que els altres. Fins i tot els que intenten ser diferents no fan sinó donar suport a un estil de societat en el qual ja toca que uns quants surtin dels marges establerts. Dia rere dia, em veig obligada a actuar d’una manera falsa, d’una manera amb la qual no em sento identificada, i només pel fet d’aconseguir ser acceptada. De no quedar-me sola. No m’agrada, i per això ho vull deixar.

Baixo la vista, i noto un lleuger mareig. Estic en una posició molt elevada. Moc lleugerament el peu esquerre. Faig una carícia amb el peu nu a la pedra on estic situada. No val la pena allargar més l’agonia. Com quan de petita m’estava molta estona a tirar-me del trampolí de la piscina, per por, per respecte. Pujava al trampolí, en baixava, mirava l’aigua, mirava la mare, mirava el pare, mirava el terra. Finalment, però, em llançava. Aleshores em titllava de covarda a mi mateixa, si, ben mirat, no n’hi havia per a tant! Només era qüestió de donar-me un petit impuls. Potser no calia saltar. Només deixant-me caure n’hi hauria prou. Sí, això faré.

* * *

De sobte, l'he vist. Aquella noia que m'havia trobat accidentalment a tres quarts de vuit d'un matí de dilluns, aquella noia que caminava amb la mirada perduda, l'expressió buida, els cabells llargs i foscos onejant amb el vent. Aquella noia és aquí, al meu refugi. Havia pujat a contemplar la vista des del mirador de Bolavella, ja que és el que faig quan tinc ganes d'estar sol i pensar. En realitat, ningú ve mai al mirador de Bolavella, que està abandonat. Tot i així, conserva part de la seva antiga estructura, i per això m'agrada pujar-hi. Per estar-hi sol. Avui, però, aquella noia és aquí. Carla, es deia. Una noia de bona família. Discreta, bonica, senzilla. Educada, tímida i callada. Podria dir que la coneixia bé, la Carla. Després d'aquell primer dia, en el qual no havíem tingut gaire temps per a les presentacions, m'havia anat trobant la Carla en altres ocasions. Sempre passant desapercebuda, sempre capficada en les seves cavil·lacions. Sempre amb la mirada buida. La veritat és que ara em pregunto de debò si la Carla em recorda. És cert que he parlat amb ella algunes vegades, després d'aquella primera trobada, però sempre m'ha fet l'efecte que no m'escoltava. Sempre estava pensant en alguna altra cosa. He estat intentant acostar-me a ella des que la vaig conèixer, aquell matí que vam topar. És clar que abans d'allò jo ja sabia qui era. Bolavella no és una ciutat tan gran, i la veritat és que la majoria de joves ens coneixem. De vista, la majoria, és clar, o només d'haver sentit a parlar els uns dels altres. Les noies de l'escola privada de Bolavella són particularment interessants per als nois

joves, tan tibades, tan arreglades sempre. És per això i per res més, que jo sabia de l'existència de la Carla abans de trobar-me-la. De totes maneres, jo havia vist alguna cosa diferent en la Carla, alguna cosa que no havia vist en les altres noies de l'escola privada de Bolavella. Hi va haver una temporada, devia ser fa dos anys, que la Carla no semblava que pertanyés a aquell sector. Sortia a passejar pels llocs habituals per on passen tots els joves, prenia gelats, sortia a festes populars, i fins i tot em sembla recordar-la alguna nit tastant la cervesa. Una cosa gens pròpia d'una noia del seu estil. Sempre l'acompanyava aquell noi, l'Àlex. L'Àlex era un bon tio. Provenia també de casa bona, però de seguida s'havia barrejat amb el jovent de la ciutat. Havíem parlat unes quantes vegades, havíem jugat a cartes junts al bar molts vespres, i havíem compartit beguda. L'Àlex era algú com cal. Va ser una llàstima que abandonés la ciutat. El que més va cridar-me l'atenció de la Carla durant aquell temps va ser aquella brillantor dels seus ulls. Una brillantor que, casualment, es va anar apagant ràpidament d'ençà de la partida de l'Àlex.

Alçant la vista, em sembla que la Carla és massa a prop del precipici des d'on s'aixeca l'estructura del mirador. Està prohibit posar-s'hi tan a prop, però, és clar, ara que el mirador ja no està en funcionament el reglament no és vàlid. "Carla!", crido amb tota la força dels meus pulmons. Em sembla que no em sent, i no em fa gens de gràcia que estigui tan a prop. Torno a intentar cridar-la, aquesta vega-

da encara més fort, mentre m'acosto apressadament cap on és ella. Gairebé corro: "Carla!"

De sobte, la Carla aixeca la vista. Té un sobresalt: no crec que esperés que ningú la sorprengués. La seva cara reflecteix una pila de sentiments contradictoris. De l'ensurt i el sobresalt, la Carla ha fet un bot, i els braços se li balancegen perillosament amunt i avall. "Carla, vigila, cauràs! T'has tornat boja?", li crido, gairebé xisclant, mentre no paro de córrer. La cara de la Carla sembla que es calma, i redreça la postura. Es gira cap a mi, i fa una passa en la meva direcció, donant l'esquena al precipici.

Aleshores, però, alguna cosa passa. La cara de la Carla reflecteix un esglai profund, i és que està relliscant! Corro tant com puc. Com no havia corregut mai. Com mai ha corregut ningú. Gairebé trec el fetge per la boca, i m'enfado amb les meves cames perquè no van més de pressa. La Carla cau. "Carla!", no paro de cridar-la.

Però ja no em deu sentir. No s'ho esperava: ha relliscat i no tenia res a l'abast per agafar-se. Quan arribo on era ella, ja s'està precipitant al buit, i el so del seu xiscle se'm fa cada vegada més llunyà. No ho vull veure, no ho vull veure! Em giro d'esquena, em tapo els ulls, i començo a córrer. "Merda, merda, merda!", no puc parar de cridar. Si hagués arribat abans, l'hauria pogut aguantar, com aquell dilluns. No. Millor: si no hagués arribat, no l'hauria distreta, i ella no hauria relliscat.

